

Sygn. akt II PK 352/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko P. Spółce jawnej z siedzibą w G.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 15 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. akt VIII Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego na rzecz powódki tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015 r., Sąd Okręgowy w G. w sprawie z powództwa B. K. przeciwko P. Spółka jawna z siedzibą w G. - oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 listopada 2014 r. W sprawie tej, w ocenie Sądów, pracodawca naruszył przepisy dotyczące rozwiązywania umów o pracę za wypowiedzeniem, gdyż wskazana przyczyna nie była konkretna i prawdziwa.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 30 § 4 k.p. i art. 45 § 1 k.p. oraz podniósł zarzut nieważności postępowania, wyrażający się w nienależytym umocowaniu pełnomocnika powódki.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do jej rozpoznania skarżący uzasadnił treścią art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Zdaniem skarżącego, pełnomocnik powódki nie będący adwokatem, ani radcą prawnym – nie był należycie umocowany, gdyż został ustanowiony jedynie do prowadzenia konkretnej sprawy, jako osoba pozostająca rzekomo ze stroną w stałym stosunku zlecenia. Nadto skarga jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie pozostaje w rażącej sprzeczności z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

W odpowiedzi na skargę strona powodowa wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymienia art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zawarty w przepisie katalog jest zamknięty. Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Z tego względu rudymenarnego znaczenia nabiera kwestia, czy wymienione w skardze okoliczności konwenują z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na nieważność postępowania (art. 379 pkt 2 k.p.c.) wynikającą z faktu, że pełnomocnik powódki nie był należycie umocowany. Odpowiedź na tak wywołane zagadnienie należy poprzedzić spostrzeżeniem, że o ile przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wprawdzie odmienne od podstaw skargi kasacyjnej, to jednak muszą pozostawać w związku z przedmiotem postępowania w sprawie i okolicznościami, które są doniosłe dla rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym. Nieważność postępowania jest uchybieniem procesowym, które Sąd Najwyższy przy rozpoznaniu skargi kasacyjnej bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) oraz jest też przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.). Judykatura jednolicie

wyjaśnia, że w obu przypadkach chodzi o nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, nie zaś przed Sądem pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2009 r., II CSK 80/09, LEX nr 1214331). Naturalnie możliwym jest pośrednie badanie tej kwestii, jeżeli skarżący zarzuci w ramach drugiej podstawy kasacyjnej naruszenie art. 386 § 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 334/12, LEX nr 1292583). Ponadto zarzut nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji stanowić może uzasadnioną podstawę skargi tylko wtedy, gdy miała istotny wpływ na wynik w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2012 r., V CSK 384/11, LEX nr 1222169).

Ten aspekt umyka wnoszącemu skargę, a wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania (str. 5 skargi) w tej kwestii milczy. Tymczasem w toku rozprawy apelacyjnej powódka była reprezentowana przez należycie umocowanego pełnomocnika (dow. odpis pełnomocnictwa k - 154). Zatem pierwsza okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania okazała się niezasadna. Jednocześnie inne podstawy (w ramach nieważności), które Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, nie występują w sprawie.

Nie jest zasadna także druga przesłanka (skarga jest oczywiście uzasadniona art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Przesłanka oczywistej zasadności oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2016 r., II CSK 611/14, Legalis nr 1430479).

Wymienionym wymogom skarżący nie sprostał. Przede wszystkim wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wymaga zwięzłego, acz czytelnego wyводу jurydycznego w odniesieniu do eksponowanej oczywistości skargi. Natomiast nie może (a tak jest w sprawie) ograniczać się do przywołania jednego argumentu (likwidacja stanowiska powódki) przy zupełnym pominięciu ustaleń Sądów *a meriti*, zwłaszcza że istnieją w sprawie kolejne fakty wpływające na prawnomaterialną ocenę dokonanego wypowiedzenia. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z pismem pozwanego z dnia 9 września 2015 r. nie rozstrzyga tych okoliczności. Brak dalszych istotnych argumentów, przy jednoczesnej ogólnikowości uzasadnienia sprawia, że nie mogło być mowy o naruszeniu materialnoprawnych podstaw kasacyjnego zaskarżenia. Tym samym uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w tej części nie spełniało żadnych wymagań w zakresie zawartości i jakości argumentacji jurydycznej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz orzekł o kosztach postępowania w oparciu o przepisy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).